

Kloi Espozito

LUDA

Prvi deo trilogije *Luda, Opaka i Opasna*

Prevela
Jelena Jovanović

■ Laguna ■

Naslov originala

Chloé J Esposito

MAD

Copyright © Chloé Esposito, 2017

Paolu

Translation copyright © 2017 za srpsko izdanje, LAGUNA

Kupovinom knjige sa FSC oznakom pomažete razvoj projekta odgovornog korišćenja šumskih resursa širom sveta.

NC-COC-016937, NC-CW-016937, FSC-C007782

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

Ne poželi.
– *Druga knjiga Mojsijeva*

Čovek ima dva života. Drugi počinje kad
shvatiš da imaš samo jedan.
– *Konfučije*

Mnogo Bezumlja – božansko Umlje
Za Zjenu razboritu;
Mnogo Umlja – čisto Bezumlje.
Većina odnosi, i tu,
Kao i svugdje, prevagu.
Zdrav si, ako se složiš s njima;
Poreci – i smjesta opasan si,
Posegnu tad za lancima.
– *Emili Dickinson**

* Prevod Jasne Levinger i Marka Vešovića. (Prim. prev.)

Sadržaj

Napomena	11
Prvi dan: Lenjost	13
Drugi dan: Zavist	51
Treći dan: Gnev	109
Četvrti dan: Požuda	159
Peti dan: Proždrljivost	247
Šesti dan: Pohlepa	293
Sedmi dan: Gordost	347
Epilog	399
 Izjave zahvalnosti	 403
O autorki	405

Napomena

Ima nešto što treba da znate pre nego što nastavite: naopaka sam. Srce mi je na pogrešnom mestu, kao i želudac, jetra i slezina. Svi moji unutrašnji organi su na suprotnoj strani, baš tamo gde ne treba da budu. Ja sam čudo prirode. Sedam milijardi ljudi na ovoj planeti ima srce na levoj strani, a meni je na desnoj. Zar ne mislite da je to nekakav znak?

Moja sestra je sasvim na mestu. Elizabet je savršena skroz-naskroz. Ja sam odraz moje sestre bliznakinje, njena mračna strana, njena senka. Ona je prava, a ja naopaka. Ona je desnoruka, a ja levoruka. Bet je anđeo, a šta sam onda ja? Razmislite...

A smešno je to što, kad nas gledate, ne vidite nikakvu razliku. Spolja smo identične bliznakinje, ali ogulite kožu i šokiraćete se kao nikad u životu; zapanjeno ćete gledati kako mi se utroba prosipa, sva zbrkana i naopaka. Nemojte da kažete da vas nisam upozorila. Prizor nije lep.

Mi smo jednojajčane bliznakinje, ako baš hoćete da znate. Betin zigot se podelio nadvoje i ja sam se stvorila. To se dogodilo u najranijoj fazi razvoja, kad je njen zigot bio tek grozd

ćelija. Mama je bila trudna svega nekoliko dana, a onda – puf! – ja se iznebuha pojavim kao kukavica. Bet je morala da deli prijatnu plodovu vodu i maminu domaću posteljicu.

U toj je materici bilo baš tesno; nije bilo previše mesta za nas dve i naše pupčane vrpce. Beti se vrpca bila obmotala oko vrata i još se upetljala. U jednom trenutku bilo je baš povuci-potegni. Ne znam kako se to desilo. Nije imalo nikakve veze sa mnom.

Naučnici smatraju da su jednojajčani bliznaci sasvim slučajna pojava. I dalje smo misterija; niko ne zna kako sam se niti zašto ja desila. Neki to zovu srećom, ko incidencijom, slučajnošću. Ali priroda ne voli nasumičnost. Bog se ne kocka. Došla sam ovde s razlogom; znam da jesam. Samo još ne znam koji je to razlog. Dva najvažnija dana u životu jesu dan kad si se rodio i dan kad si shvatio zašto.

PRVI DAN

LENJOST

Moj problem je uvek bio u tome
što me je bolelo dupe.

@AlvinaNajtli69

Prvo poglavlje

***Ponedjeljak, 24. avgust 2015, 8 sati
Arčvej, London***

Od: Elizabet Karuzo
<ElizabetNajtliKaruzo@gmail.com>
Za: Alvina Najtli
<AlvinaNajtli69@hotmail.com>
Datum: 24. 08. 2015, 08.01
Tema: POSETA

*Alvi dušo,
Molim te prestani da me ignorišeš. Znam da si dobila moja
poslednja dva imejla zato što sam uključila ono za potvrdu
prijema, pa prekini da se praviš da nisi. Uz rizik da se ponavljam, želim da te još jednom pozovem da dođeš kod nas u našu vilu u Taormini. MNOGO bi ti se ovde svidelo: iz 16. veka, originalni izgled, miris frangipanija u vazduhu. Sunce sija svakog bogovetnog dana. Imaš i bazen da umreš. Odmah*

iza čoška je drevni grčki amfiteatar, odakle se na zapadu vidi Etna, a na istoku blistav Mediteran. Sve i ako možeš da ostaneš samo nedelju dana – znam da robuješ tom groznom poslu – bilo bi divno videti te. Ne mogu da verujem da još nisi videla Ernija; raste iz dana u dan i pljunut je tetka Alvina.

Ozbiljno – potrebna si mi. Preklinjem te da dođeš. PRO-ŠLO JE DVE GODINE.

Moram nešto da te pitam, a ne mogu to preko mejla.

Cmok,

Bet

P.S. Znam šta misliš, i ne, nije više glupo. Ambrodo i ja smo skroz zaboravili na to iako ti nisi. Izato ne budi kreten, nego dođi na Siciliju.

P.P.S. Koliko si trenutno teška? Imaš li i dalje šezdeset kila? Nosiš li i dalje broj 40? Ne mogu da skinem kilažu od trudnoće i to me izluđuje.

Jebote, nesnosna je.

„Miris frangipanija u vazduhu“ bla-bla-bla, „drevni grčki amfiteatar“ bla-bla-bla, „blstav Mediteran“ bla-bla-bla. Zvuči kao voditelj *Mesta pod suncem*: „Alvina Najtli traži apartman na prekrasnoj istočnoj obali Sicilije.“ Mada ja takve emisije nikad ne gledam.

Ne pada mi na pamet da odem. Zvuči mi dosadno, staromodno. Npoverljiva sam prema vulkanima. I ne podnosim onu vrućinu. Lepljivu, znojavu. Moja engleska koža izgorela bi za dve sekunde; bela sam kao Eskim. Ne zovi ih Eskimi! – prosto je čujem kako mi kaže. Oni ne vole da ih tako zovu. To nije politički korektno. Zovi ih Inuiti.

Osvrćem se po spavaćoj sobi: prazne flaše od votke, poster Čeninga Tejtuma, tabla sa fotografijama „prijatelja“ koje nikad ne viđam. Odeća po podu. Šolje hladnog čaja. Atmosfera od

koje bi čistačica Trejsi Emin poludela. Tri imejla za nedelju dana. Šta se to dešava? Živo me zanima šta to hoće da me pita. Bolje je, pretpostavljam, da joj odgovorim inače će nastaviti da me smara.

Od: Alvina Najtli

<AlvinaNajtli69@hotmail.com>

Za: Elizabet Karuzo

<ElizabetNajtliKaruzo@gmail.com>

Datum: 24. 08. 2015, 08.08.

Tema: RE: POSETA

Elizabet dušo,

Hvala ti na pozivu. Tvoja vila zvuči čarobno. Ti i Ambrodo, i naravno mali Erni, pravi ste srećnici što imate tako divnu kuću na, kako se čini, savršenom mestu. Sećaš se kako sam, kad smo bile male, ja bila ta koja je obožavala vodu? A ti sad imaš bazen...

(a ja imam kadu sa zapušanim odvodom)

Život je baš čudan, zar ne? Volela bih naravno da vidim i upoznam tvog divnog anđelčića, svog sestra, ali sad nam je frka na poslu. U avgustu nam je uvek najveća gužva. Zato i kasnim sa odgovorom. Izvini.

Javi kad budeš dolazila za London. Bilo bi lepo da se ispričamo.

Albino.

Ma koliko puta da otkucam svoje ime – Alvina – auto korekcija ga uvek promeni u jebeni *Albino*. (Možda zna

koliko sam bela, pa me zajebava?) Na kraju ću zvanično promeniti ime.

Alvina

P.S. Prenesi mužu pozdrave i poljubi Ernesta od njegove tetke.

Pošalji.

Blizanac Elvisa Prislija bio je mrtvoroden. Neki ljudi baš imaju sreće.

Izvučem se iz kreveta i ugazim u picu koju sam ostavila na podu. Pojela sam noćas samo pola, pa se onesvestila oko četiri ujutru. Umazala sam celu nogu paradajz-sosom. Parče kobasice mi se uglavilo između prstiju. Vadim kobasicu i trpam je u usta, čarapom brišem sos. Oblačim odeću koju nalazim na podu: sintetičku suknju koja ne mora da se pegla, pamučnu majicu koja mora. Pogledam se u ogledalo i namrštim se. Uh. Trljam maskaru ispod očiju, nanosim malo ljubičastog karmina, provlačim prste kroz masnu kosu. Može da prođe. Kasnim. Ponovo.

Polazim na posao.

Na izlasku iz kuće kupim poštu i cepam kovertu dok se vučem ulicom pušeći marlboro. Računi, računi, računi, računi, flajer za mini-bus, reklama za dostavu pice. POSLEDNJA OPOMENA, SUDSKI IZVRŠITELJ, HITNO. Smaranje, sve jedno te isto. Da li Tejlorski mora da se bori sa ovakvim sranjima? Tutnem pisma u ruke nekog beskućnika što sedi ispred stanice metroa: to više nije moj problem.

Probijam se kroz gužvu što stoji u redu da prođe kroz obrtnu rampu, tresnem karticu o čitač. Vučemo se kroz stanicu 0,0000001 km/h. Pokušavam da smislim haiku u glavi, ali mi reči ne dolaze. Nešto duboko o egzistencijalnim problemima? Nešto poetski i nihilistički? Ništa. Mozak mi još

spava. Piljim u reklame za odeću i nakit koje pokrivaju svaki milimetar zida. Ista samozadovoljna retuširana manekenka istog samozadovoljnog retuširanog lica zuri u mene kao i svakog jutro. Hrani dete na reklami za prelazno mleko. Ja nemam odojče, pa mi podsećanje ne treba. A prelazno mleko tek mi nije potrebno.

Hitam niz pokretne stepenice, proguram se pored nekog čoveka koji zauzima previše mesta.

– Hej, pazi! – viče.

– Stani s desne strane. Moronu.

Ja sam veliki umetnik zarobljen u telu prodavca oglasnog prostora; reinkarnacija lorda Bajrona ili Van Goga, Virdžinije Vulf ili Silvije Plat. Čekam na peronu i razmišljam o svojoj sudbini. Život mora biti više od ovoga. Ustajao vazduh miluje mi lice i kaže mi da voz pristiže. Mogla bih sad da se bacim i sve bi nestalo. Kroz sat vremena bolničari bi me sastrugali sa pruge i saobraćaj bi se normalno nastavio.

Miš trčkara po šinama. Ima samo tri nožice, ali živi slobodnim i avanturističkim životom. Srećković. Možda će mu voz samleti glavicu? Šmugne sa šina u poslednji čas. Pih.

Stojim u dnu vagona. Čovek s groznicom na usni zadire mi u lični prostor; košulja mu se providi od znoja. Drži se za šipku iznad moje glave, pazuh mu je na koji centimetar od mog nosa; osećam njegov dezodorans pomešan sa očajem. Čitam njegove novine naopačke: ubistvo, droga, rat, priča o nečijoj mački. Pribija mi međunožje uz butinu, pa ga nagazim. Sklanja se. Sledeći put munoću ga u jaja. Stajemo na nekoliko minuta negde u donjem delu utrobe Londona, pa produžavamo. Presedam na Totnam kort roud. Vagon isprazni creva i mi izlazimo kao amorfan izmet. Ispražnjenja sam na Oksford sirkusu.

Mejfer, London

Napolju je vazduh gust kao testo. Saobraćajna buka i policijske sirene. Punim plućima udahnem azot-dioksid i pođem. Prodavci uličnih novina, dobrotvorne derikože i horde smorenih studenata. *Fajv gajs, Kosta, Bela Italija, Starbaks, Nandos, Gregs*. Tri i po minuta do kancelarije prelazim na autopilotu. Možda hodam u snu? Ili sam možda mrtva? Možda se jesam bacila pod voz i sad sam u limbu? Nastavljam da hodam i skrećem levo u Ridžent strit, a sve vreme razmišljam o Bet. Nema šanse da odem.

Golub mi se posere na rame: sivo-zeleno govance. Super. Što baš na mene? Šta sam uradila? Osvrnem se oko sebe, ali niko to nije primetio. Zar to ne donosi sreću? Možda mi je to dobro znamenje za dan? Skidam džemper i bacam ga u kantu za smeće; ionako su ga pojeli moljci.

Prolazim kroz okretna vrata i pravim facu čoveku za pultom. Oboje godinama ovde radimo. Ne znamo jedno drugom ime. On diže pogled, mršti se, pa nastavlja da rešava ukrštenicu. Mislim da mu se ne dopadam. Ni on se meni ne dopada. Vučem se niz stepenice, a noge su mi teške kao olovo. Trunem ovde, trunem. Ne prodajem velike oglasne prostore u prednjem delu časopisa seksi brendovima poput *Gučija, Lanvena* ili *Toma Forda*. To bi bilo rajski. Tu je velika lova. Onda bih sedela negde gore. Ne, ja radim u *malim oglasima*. Prodajem tupave male reklame na kraju časopisa, koje ti promaknu ako trepneš i koje niko ne čita: suplementi za obnovu rasta kose, vijagra za žene i čudan baštenski alat koji ni tvoja baba ne bi kupila. Osmiina stranice košta šezdeset jednu funtu. Ne znam kako sam ovde dospela i nije mi jasno što sam ostala.

Možda ću pobeći i pridružiti se cirkusu? Oduvek sam želela da budem onaj tip što noževima gađa ženu na točku.

(Što uvek *tip* baca noževe?) Mogu da zamislim veliki šator u duginim bojama, klovнове, žonglere, konje i lavove. Čujem svet kako se tiska, kliče, aplaudira, vrišti od užasa dok noževi lete. Pecka me znoj. Adrenalin mi skače. Vidim ga kako se vrti i vrti: sečiva se zabadaju u točak tik do njegovog lica. Daj, Alvina, to se nikad neće desiti. Živiš u oblacima. A ne možeš ni da zaradiš pare od pisanja haiku poezije. Moja sestra je oduvek govorila da bih bila sjajan kontrolor parkiranja. Bilo bi super raditi i u klanici.

Otvaram vrata podruma. Angela Merkel (nije joj to pravo ime) podigne pogled kad uđem u sobu i izviije lepo očupanu obrvu. Njen izgled obećava da će danas biti pravo mučenje, nalik vađenju živca ili kamenu u bubregu.

– Dobro jutro, Angela. – *Idi dodavola, Angela.*

Sedim za stolom od iverice u prostoriji bez prozora punoj istovetnih radnih odeljaka. Iako je „podesiva“, moja stolica je uvek na pogrešnoj visini ili pod pogrešnim uglom; odavno sam prestala da pokušavam da je namestim. Tu je i spatifilum kog treba zaliti. Vazduh je ustajao i suv.

Žvaka od jagode zalepljena ispod mog monitora liči na sivo-ružičasti mozak pacova. Trpam je u usta i počnem da žvaćem. Nema ukus jagode, no nije ga imala ni prošle nedelje.

Kasnim tačno dvanaest minuta. Mislim da bi trebalo da budem na konferencijskoj vezi sa Kimom (Džong Ilom, ni njemu to nije pravo ime), ali mrzi me sad da se uključujem. Kim je prijatan kao urastao nokat. Razmišljam da li da uzmem telefon i počnem da uznemiravam svet. Posao mi nalaže da pozivam nepoznate ljude do iznemoglosti, sve dok ili ne zatraže sudsku zabranu ili konačno ne kupe oglašni prostor. Plate mi da umuknem i nestanem. Odlučujem da ipak uključim kompjuter. Greška. Inboks mi preplave „hitni“ imejlvi: „GDE SI?“, „JAVI SE U KADROVSKO“,

„NEDOZVOLJENI IZDACI“. Uh, bože, ne opet. Uključim automatski odgovor da nisam u kancelariji, da ne moram više da trpim ničija sranja.

Tviter mi je uključen još od petka, nisam se izlogovala. Pogledam ka Angeli: riba jednog kolegu u dnu prostorije. Ko ga jebe. Bacim pogled na aktuelne teme, ali sve mi je dosadno. Tejlör Svift nije odgovorila ni na jedan od mojih tvitova u kojima sam joj pohvalila garderobu. Nije ih čak ni lajkovala. Možda je zauzeta? Verovatno je na turneji.

„*Toliko mi je dosadno na poslu da ću da gledam porniće #volimsvojpšao.*“ Objavim tvit.

To sam se zezala, ali sad sam radoznala. Otvorim Juporn na smartfonu i skrolujem genitalije. „Trojka“, „Fetiš“, „Fantazije“, „Seks-igračke“, „Velike sise“. Ooo, „Za žene“. Onda mi telefon zazvoni: „Bet mobilni“. Majku mu ala je uporna. Što me zove na posao? Zauzeta sam i važna. Osvrnem se po kancelariji, ali niko nije primetio. Pokušavam da prebacim poziv na govornu poštu, ali prst mi sklizne i prihvatim ga.

– Alvi? Alvi? Jesi li to ti? Jesi li tu?

Čujem njen glas kako me doziva po imenu; tih je i dalek. Prevrnem očima i pokušam da je ignorišem. Hoću da prekinem.

– Alvi? Čuješ li me? – pita.

Uzimam telefon i pribijem ga uz uho.

– Zdravo, Bet! Baš mi je drago što te čujem. – Ozbiljno, ulepšala mi je dan.

– Konačno. Napokon. Ja...

Škrgućem zubima.

– Čuj, Bet, ne mogu sad da pričam. Moram na sastanak. Izvini. Šef me čeka. Dobiću unapređenje! Zvaću te posle, važi?

– Ne, čekaj, ja...

Prekidam vezu i vraćam se pornićima: kite, sise i dupeta. Neko i s kitom i sa sisama. Kul.

– Dobro jutro, Alvina! Kako si danas?

Dižem pogled i vidim Eda (Muda: lice mu je kao jaje) kako viri iz svog odeljka. O bože, šta je sad? Šta sad hoće? Sem transplantacije ličnosti.

– Zdravo, Ede. Dobro sam. Šta hoćeš?

– Samo da vidim kako mi je omiljena koleginica ovog divnog ponedeljka.

– Odjebi, Ede.

– Da, naravno. Samo sam... uh...

– Da?

– Uh... samo me je zanimalo kad bi mogla da...

– Da ti vratim pedeset funti što ti dugujem?

– Da!

– Pa, danas očito ne.

– Ne, očito ne danas.

– I zato odjebi.

– Da. U redu. Zdravo!

Glava mu nestane iza pregrade. Konačno. Bože! Moraću ove nedelje da ga izbegavam kod aparata za vodu. Sad mi je gotovo žao što sam od njega pozajmila pare. Trebale su mi samo da ukrasim picu šljokicama. Sad kad razmislim, to i nije bilo hitno. Imala sam sastanak s jednim ludim opasnim tipom kog sam upoznala u *Paundlendu* u Holoveju. Pomislila sam da će šljokice uneti malo sjaja u našu prvu strastvenu noć. Ali one su se razletele na sve strane, po celom krevetu, po njegovom licu, po njegovoj kosi. Jedna mu je upala u oko, pa je morao kod lekara. Nedeljama sam posle pronalazila šljokice, u cipelama, u novčaniku, na pakovanju pilećih kroketa na dnu zamrzivača (nemam pojma kako). A najgore od svega bilo je to što uopšte nije cenio moj trud – njegovo

ime ispisano roze šljokicama preko celog brežuljka: ARON. Ispostavilo se da je trebalo da stoji ARAN kao neko glupo ostrvo u Škotskoj. Pa šta ako sam ga pogrešno napisala? Bitna je pažnja. Na kraju večeri pisalo je RON.

Vraćam se pornićima. Stišavam zvuk da prigušim stenjanje, ali ono je i dalje prilično glasno. Ječanje, stenjanje, dah-tanje i psovanje. „*Sviđa mi se tvoje dupe, bejbi.*“ Neko viče: „Kurvo!“ Neki tip s maskom upravo zavlači pesnicu u jednu milfaru kad krajičkom oka opazim neku priliku; Angela stoji nad mojim odeljkom. Sranje.

– Tvituješ o *pornićima* sa firminog naloga?

– To je bio *firmin* nalog? Ups. Moja greška – kažem.

– Otpuštena si – kaže Angela.

„SJEBANA SI, KUČKO!“, kaže Juporn.

Uzimam tašnu, biljku, heftalicu i časopise ispod stola. Odlazim kući.

Drugo poglavlje

Arčvej, London

Galebovi veliki kao psi zabranjene rase kriče na nebu. Silovane lisice kevću. Pijanci čiji je rečnik ograničen na „jebi se“ i „pičko“ deru se na prolaznike. Divan kraj, od onih za koje agenti za prodaju nekretnina kažu da napreduje, pošto nazadovati više od ovog ne može. Sve je prljavosivo: nebo, zidovi, ulice. Po obolelom drveću rastu najlon-kese i prazne konzerve pepsija. Ulicu raskopavaju poslednjih osam godina. Ne smrdi baš na crknutog pacova, ali nećeš se iznenaditi ako te taj smrad zapahne. Čak i veverice izgledaju besno.

Ne znam zašto sam uzela heftalicu. Nije moja. Ne treba mi. Nemam ni koga ni šta da heftam. Bacam je u nečije dvorište.

Onaj beskućnik trči za mnom sa poslednjim opomenama u ruci.

– Hej, ti! Ti, ti! – viče i spopliće se bez daha.

Ignorišem ga i produžavam ulicom.